

CÁI GẠCH NÓI

Nguyễn Trung Dũng

Con bé bỗng òa khóc gọi mẹ. Đây là lúc xử xong, Bằng được quyền nuôi con. Bằng bế nó từ tay Hảo để rời khỏi tòa, ra xe lái về nhà. Hảo nghe tiếng con, lòng ruột đứt ra từng khúc. Nước mắt chảy dài xuống má, nằng nặc nói với theo con. Người yêu chưa cưới của Hảo thì vẫn thản nhiên, choàng tay qua vai Hảo, bảo khe khẽ:

-Mình về thôi em. Mọi chuyện như thế kể như đã giải quyết xong cả rồi. Sao em lại khóc. Giữa em và Bằng kể từ giờ phút này không còn liên hệ. Và việc kết hôn của mình sẽ chẳng có gì khó khăn rắc rối nữa. Đáng nhẽ ra em phải vui mới phải chứ sao lại buồn.

Hảo vẫn nức nở. Xúc động đến độ cơ tim nằng đập rối loạn. Ngực thở bất bình thường. Chỉ đến lúc đã ra xe, ngồi cạnh bên Giáo, Hảo mới bình tĩnh và giọng cười bảo với Giáo rằng:

-Em và Bằng chẳng là cái gì cả. Thế nhưng bé Hương, em thấy tội cho nó quá. Đáng nhẽ xử cho đúng lý, em phải là người được nuôi đứa con do mình sinh ra chứ không thể là Bằng. Họ xét như thế là xét không đúng.

Giáo như một người đứng ngoài cuộc, Hảo có đau thắt ruột gan về đứa con mất mẹ, Giáo vẫn lạnh tanh như đồng tiền kẽm. Điều đó cũng dễ hiểu vì Giáo đến dự phiên tòa xử này, Giáo chỉ chờ màn cuộc với câu tuyên bố đồng ý "chiều và xét, chấp thuận cho phép đương đơn được ly dị". Và, khi cái búa gõ gõ xuống, phiên xử kể như đã xong, Giáo thở phào. Thở phào nhẹ nhõm và biết rằng, bắt đầu từ giờ phút này, giữa Bằng và Giáo là hai cái ga, Hảo là đoàn xe lửa lăn bánh khởi hành từ cái ga chính xa theo từng đoạn cây số, gần theo mỗi lúc của thời gian để ngừng lại ở nhà ga chót sau đoạn đường dài và phải đỗ nơi phải đỗ cuối đoạn đường dài đó.

Bài toán cộng trừ sai, cho nên cái đáp số của bài toán giải rồi đã trật lất. Hảo nghĩ rằng, ra tòa xử ly dị rồi, Hảo cắt đứt tình vợ chồng với Bằng, nhưng vẫn được dành quyền nuôi đứa con. Đứa con ăn tiền cấp dưỡng do Bằng phải chu cấp theo lệnh tòa phán quyết, đây là lẽ đương nhiên. Giải bài toán đó, Hảo đã quên một điều đơn xin ly dị lại do chính Hảo xin ly dị. Kẽ hở ấy lại là lý do để tòa luận án mà xét rằng, Bằng không vấp lỗi làm gì và được phép nuôi dưỡng đứa con chung. Tài sản của riêng phần ai nấy giữ, của hai người thì chia đôi. Nhưng đứa con không thể chia đôi được, Bằng có lợi điểm để thắng thế nuôi con theo quyết định của tòa. Kể từ đây, Hảo chỉ có một chút đặc ân là được gặp con mỗi tuần một lần. Nếu có lợi nhuận hàng tháng cao, một phần lợi nhuận đó cũng bị cắt sén để chu cấp nuôi đứa bé theo luật định. Bỏ Bằng, chuyện đó đơn giản và dễ dàng. Xa con, chuyện đó lại không đơn giản và dễ dàng vì nỗi thương nhớ con cứ dai dẳng và dính như chất keo dính lại dai.

Đi đến việc ly dị, chuyện chỉ là chuyện như không mà có. Cuộc sống giữa Bằng và Hảo, từ khi mới lấy tới lúc đã có con, hạnh phúc vẫn ở cạnh hai người như hạnh phúc ở mọi gia đình khác. Sống hòa hợp vui vẻ. Sống yên ấm chiều chăn. Sống bình yên phẳng lặng như mặt nước lặng lẽ trôi. Sống như đôi bồ câu gù ghì âu yếm trong chuồng ở. Nhưng kể từ khi Bằng bỗng suy nhược thể xác, chuyện chăn chiếu thưa rồi ngưng hẳn, Hảo bỗng như người bị hẫng hụt, bỗng như người nghiện thuốc lúc thiếu thuốc, bỗng như hòn đá lăn từ sườn núi cao lăn không gặp vật cản, bỗng như trời nắng hạn đất khô toác chỉ mong ngóng có cơn mưa đổ. Đây là sự dồn nén lúc xác thịt đòi hỏi. Thực ra, chuyện như thế đó chỉ là chuyện hết sức bình thường ở con người và loài vật. Sinh tồn nòi giống và thỏa mãn thân xác, hai cái riêng rẽ mà nhập chung ở cuối ngã đường. Thiếu vắng nó, tình yêu và tình dục đã như cây cối già nua, bệnh tật, không còn sinh lực ra nụ nở hoa, đẩy con người ta sống đời buồn chán tẻ nhạt. Ăn cùng mâm, ngủ cùng giường, nhưng những lúc Hảo cảm thấy cần được ôm ấp yêu đương, Bằng không thể làm gì khác được để chiều theo ý Hảo. Rạn nứt rồi bề, trước và sau cũng bề như cái bình phải bề khi đã có vết rạn.

Chuyến đi Sacramento, Hảo đáp chiếc Greyhound chạy đường dài. Chính bữa đi Sacramento trên chiếc Greyhound chạy tuyến đường dài đó đã đưa cuộc đời Hảo quẹo vào ngõ rẽ và đi trên cái ngõ rẽ đó. Đây là chuyến xe ái tình khi gặp Giáo. Ngồi cùng một băng ghế, lặng thinh lúc đầu xe rời bến bãi, chuyện trò đôi ba câu suốt quãng đường dài, Giáo đã chiếm trọn cảm tình của Hảo dành cho

mình. Biết Giáo là một nhà thơ, Hảo đâm ra mê Giáo. Cái hơi hóm văn chương thời còn đi học, từ ngày về sống với Bằng, Hảo đã quên đi bằng cách cất vào xó góc nào. Bằng sống rất thực tế, Hảo ở cạnh một người chồng sống thực tế, dù không muốn cất cái yêu và thích thơ cũng phải cất nó như cất vào một cái hộp đựng, điều dễ hiểu là nhắc hay nói về thơ thì Bằng thường hay nhăn mặt. Nhăn mặt là tỏ thái độ khó chịu. Vì thế, dù muốn hay không, cái yêu và mê văn chương chữ nghĩa ở con người nàng đã không có chỗ đứng. Hảo quên và cất nó vào xó góc nào cũng là như vậy. Ở chuyến xe chạy đường dài từ San Jose đi Sacramento, biết Giáo là nhà thơ thì cái hộp trap đựng thơ của Hảo cất nơi xó góc đã được đem ra mở nắp. Hảo nói Hảo thích thơ từ lúc còn đi học. Nguyễn Bính, TTKH, Xuân Diệu, Thâm Tâm, thuở đó Hảo đã chép và học thuộc nằm lòng. Những bài thơ tình thường buồn và lãng mạn. Những bài thơ ít ra đã đi vào lòng những cô gái chớm tuổi biết yêu và biết khóc. Những bài thơ dở dang, ngang trái, lơ lửng giữa trai gái quen nhau nhưng không lấy được nhau. Đây là nước mắt của mùa thu, của buổi chiều những chiếc lá vàng lặng lẽ rụng, của những hạt mưa đêm rơi tí tách, của buổi hoàng hôn động cánh dơi bay. Buồn thật là buồn. Hảo đã nói ra những lời nói như thế với Giáo và bảo Giáo đọc chính bài thơ do Giáo làm ra.

Chẳng có con đường nào dù dài đến mấy mà không có trạm cuối bãi xuống cho chuyến xe về. Trạm cuối bãi xuống ở Sacramento chính là nơi Hảo và Giáo phải tạm chia tay. Địa chỉ, số phone trao nhau, Hảo có lần đã đến tìm Giáo ở nơi Giáo cư ngụ. Khu chung cư có công viên cây xanh và cỏ thảm màu xanh vùng ngoại ô của thành phố. Phòng ốc không rộng nhưng ấm áp với những tranh treo vách, những cuốn sách xếp trên giá, hoa cúc vàng cắm ở lọ để nơi bàn, cái "computer" đặt đúng nơi nó được đặt. Giáo đón Hảo từ cửa ra vào. Ôm eo lưng Hảo từ ngay bậc cửa. Sau nhiều lần gặp, chuyện như thế nó đã quá thường và thành thói quen. Đến thì như vậy, về có khi Hảo để mặc cho Giáo ôm hôn mình. Bữa lên chơi, Giáo biết Hảo đã có chồng và con, Giáo vẫn giả là đòi đi tới. Đi tới là đi tới đâu. Tới cái giường. Điều đó, Hảo chưa thể tới được. Dù Hảo có lần chủ động ý nghĩ đó chứ không phải là Giáo, nhưng Hảo tự chặn đứng được chính mình, dùng cái ý trí chống cự để đánh bật sự ham muốn xúi dục bật ngược trở lại. Và lần đó, Hảo đã thắng. Cái giường tội lỗi đã chịu thua khi nó không hút dính được cái lưng Hảo dính vào nó như chủ của nó muốn. Tình yêu tình dục giống như hai sợi dây chưa bện thì vẫn chỉ là hai sợi dây riêng lẻ. Nhưng cái sức hút vô hình đã hút hai sợi dây đó cuốn thắt từ nút lỏng lẻo tới mắt nút khít chặt cũng chẳng lâu gì. Đó là lúc Hảo nghĩ đến chuyện ly dị Bằng để ngã hẳn về Giáo. Ở tòa, cái búa gỗ thể cho con dao sắc lưỡi, pháp, sợi dây vợ chồng giữa Bằng và Hảo đã đứt ra làm hai.

Hảo về sống ở Sacramento chính thức với Giáo. Mỗi một tuần, Hảo đáp Greyhound xuống San Jose đón con đi phổ chơi. Mẹ con riu rít lúc gặp, bịn rịn khi xa nhau. Con bé khóc la, còn Hảo nước mắt đầm đìa. Bữa nay, Hảo đến đón con đúng lúc Bằng ở nhà. Bằng đứng lặng nhìn người vợ cũ, khe khẽ nói:

-Em vẫn bình thường và khỏe chứ.

-Em vẫn bình thường và khỏe. Còn anh ...

-Anh thì cũng vậy. Bao giờ cũng vậy như trước và sau này. Chỉ có điều...

Bằng lặng thinh và bỏ lửng câu nói ở đó. Hảo đợi câu nói đó được tiếp nối cho rõ hết ý, nhưng Bằng ngưng và im. Hảo hỏi:

-Chỉ có điều là điều gì sao anh lại không nói nữa. Anh nói nữa đi.

-Em sống hạnh phúc chứ. Với Giáo.

-Em chưa thể nói được. Hạnh phúc đúng ra em đã có rồi. Chính em đã là người đánh rơi hạnh phúc đó.

Bằng lại nhìn Hảo nhưng con mắt bỗng nhường lên vẻ hơi khác thường. Bằng một giọng chùng vằng nỗi chua chát buồn nản, Bằng cười bảo:

-Sao em lại nói em đánh rơi hạnh phúc. Không. Em không đánh rơi mà chính bàn tay em đã cầm nó ném đi. Mà thôi, nhắc lại làm gì cái chuyện đã cũ. Quên nó đi để sống với hiện tại.

Bằng thay lời nói với một đoạn khúc ngắn "Đường dài hạnh phúc, cầu chúc cho người, cho người đi" rồi lại đứng thu mình ở góc căn phòng, hai tay khoanh trước ngực.

-Con đâu anh.

-Có lẽ cũng sắp tới giờ nó về. Hôm nay anh có việc bận, anh đã nhờ người bạn đến đón con giúp anh.

-Con vẫn khỏe.

-Khỏe.

-Anh cho em dẫn con đi chơi phố. Như mọi lần vậy.

-Trời đang mưa. Con và em không nên đi phố với thời tiết như thế này. Cứ ở nhà vì chốc lát nữa đây, anh có chút việc phải ra ngoài. Nếu không có em lúc này, anh buộc lòng gửi con sang bà ở phòng kế. Vậy em cứ ở nhà với con cũng được.

Có tiếng gõ cửa. Bằng lại khẽ nói:

-Con nó về đây.

Hào nghe Bằng cảm ơn người bạn và tiếng đứa con chào bố ở bên ngoài. Vẫn cái giọng trầm đục, Bằng nói với con:

-Mẹ con đến thăm con đây.

-Mẹ đến thăm con. Mẹ ở trong nhà hả bố.

-Mẹ đây. Hương của mẹ. Con đi học về hả.

-Con đi học về mẹ à. Sao mẹ lại khóc. Lần nào gặp con mẹ cũng khóc.

-Thôi, mẹ không khóc nữa. Để mẹ thay áo quần cho con. Dạo này con học cô giáo có khen con không?

-Có. Cô giáo yêu và thương con lắm. Cô ấy còn bảo con phải yêu bố nữa. Yêu nhiều vì bố rất buồn. Rất buồn mẹ ạ.

Bằng tới giờ phải đi. Trước khi rời khỏi nhà, Bằng hôn má con. Bằng cũng muốn hôn Hào nhưng Bằng đã kịp khựng lại đúng lúc Bằng khựng.

-Em ở nhà với con. Chừng nào em muốn về, em đem con gửi bà bên cạnh như mọi lần.

-Nếu em nói, anh cho em mai sáng em về anh thấy có được không?

Sao mỗi lần xuống gặp con, em phải mất mấy ngày mới nguôi ngoai nhớ nó.

Bằng không nói gì, đóng nhẹ cánh cửa, đi. Còn lại hai mẹ con, Hào mới ôm con vào lòng, vuốt tóc nó, âu yếm hỏi nó:

-Con có nhớ mẹ không.

-Nhớ chứ mẹ. Con nhớ lại khóc mẹ à. Con đòi bố đưa con đến gặp mẹ, bố bảo mẹ ở xa lắm. Nhiều lần bố hứa dẫn con đến nơi mẹ ở, bố hứa thật nhiều mà chẳng bao giờ con thấy bố dẫn con đi.

-Tại bố bận bố không đưa con đi được đấy thôi. Thế con có muốn mẹ ở mãi với con không.

-Muốn. Con muốn mẹ không đi đâu cả. Ở với con hoài hoài.

-Mẹ cũng muốn vậy con ạ.

Bóng tối đã phủ xuống vườn cây. Đêm về. Hình như cơn mưa đã dứt hạt. Những hạt nước không còn rơi tí tách ngoài hiên nhà. Thấy con buồn ngủ, Hào bế con vào phòng, đặt nằm trên cái giường dành riêng cho nó. Trước khi khép mắt nhắm nghiền ngủ, con bé còn nũng nịu đòi Hào xoa lưng. Nó nói khẽ:

-Mẹ không được đi đâu nữa nhé. Mẹ đi mà con thức dậy không thấy mẹ, con khóc cho mẹ biết.

-Ngủ đi. Mẹ ở bên con. Mẹ sẽ không đi đâu cả.

Con bé đã ngủ. Hào ngồi nhìn con, nhìn tấm ảnh ở giường kê bên cạnh nơi đêm đêm Bằng về ngã lưng, nhìn khắp cả những đồ vật trong căn phòng, Hào mới thấy cái ấm áp hạnh phúc bấy lâu nay vẫn là căn nhà này. Chạy theo đòi hỏi nhục thể, Hào đã như con thiêu thân đốt mình trong ánh sáng ảo ảnh. Hào nhìn ra con thiêu thân thèm khát xác thịt có hơi muộn. Con thiêu thân đựng đầu cháy cánh đầy ngã dưới ánh đèn, còn Hào thực ra chưa đến nỗi cháy cánh ngã đầy như nó vì Hào vẫn có thể trở về căn nhà cũ nếu Bằng chịu dang rộng vòng tay.

Cánh cửa có tiếng khóa vặn. Bằng đã về. Bằng về và bước vào phòng thấy Hào còn ngồi bên giường với con thì hơi ngạc nhiên nói:

-Sao em chưa về lại Sacramento?

-Anh hỏi nếu không phải là muốn đuổi em thì em xin anh cho em ở lại đêm nay. Em không thể đành lòng xa con thêm nữa được.

-Anh không bao giờ muốn đuổi em cả. Em có quyền tự lựa chọn và em đã lựa chọn rồi. Dù gì chẳng nữa, bây giờ em đã có chồng, em phải cùng chồng em lo hạnh phúc của mình. Còn anh, anh đã chấp nhận ngay từ khi tòa tuyên án và cùng lúc chấp nhận cả nỗi khổ đau vết thương không trên da thịt, mà là khổ đau tinh thần dày vò. Đến lúc này, anh vẫn còn yêu em dù em đã là vợ của Giáo. Dù em không yêu anh nhưng anh vẫn dành quyền yêu em.

-Tờ giấy kết hôn, bữa tiệc cưới, chẳng qua đó chỉ là hình thức bề ngoài. Vợ chồng chính thức là vợ

chồng không gì khác hơn là ăn ở với nhau. Mấy tháng sống với Giáo, đêm nằm chung giường, bàn tay Giáo quả thật có in dấu trên da thịt thân thể em. Còn cái chuyện Giáo đòi đi tới nơi phải tới, em thường nghĩ đến anh nên không cho phép Giáo đi tới xa hơn. Em cũng háo hức lắm chứ, nhưng như em đã nói, thân xác em một lần đã đóng dấu con người anh rồi, có lẽ không thể để ai khác ngoài anh ra đóng dấu nữa. Mấy bữa rày, tự nhiên em có ý nghĩ trở về. Trở về vĩnh viễn với anh và nhất là với con. Trở về không bị tổn thương danh dự, không bị coi khinh phỉ báng, không bị ném đá như người đàn bà bị ném đá về tội ngoại tình trong sách kinh thánh ghi, mà được anh tha thứ, anh mở vòng tay đón nhận, anh coi những gì đã xảy ra như trận gió bão quét qua. Anh có hiểu em nói gì và muốn gì ở anh không. Hãy cứ bảo cho em nghe đi dù là một lời chửi rủa hơn là anh nín khe lặng thinh.

-Anh không có gì để nói cả. Bởi cái tính của anh xưa đến nay vẫn hiền, xưa tới nay vẫn rộng, xưa đến nay chẳng thể cố chấp, vì thế anh không nói có nghĩa rằng anh vẫn yêu em. Lỡ và chậm có lẽ lỡ và chậm rồi khi em và Giáo đã lập hôn thú, một kẻ đứng ngoài vô can như anh nhảy vào phá nát gia cang người ta, tội đó ra tòa đã đành mà tội đó lương tâm anh sẽ kết án anh.

-Có một điều em có thể thẳng thắn nói với anh rằng, Giáo lấy em nhưng trên giấy tờ thì chưa chính thức lấy em. Bởi vì từ đó đến nay, Giáo vẫn giữ mà chẳng buồn thò tay đụng ký. Chẳng phải vì em cần Giáo ký để thực sự là vợ của Giáo, nhưng không ký thì trên luật pháp em vẫn là người đàn bà chưa thuộc vào ai cả. Tình cũ với anh, lòng thương với con, đêm qua em chợt có ý nghĩ trở về. Cứ coi như em là người vợ hư hỏng, một người đàn bà đi hoang ngoại tình, một con điểm không chính thức, một con ngựa chứng bỏ đàn, nay nó thực tâm muốn về thì cũng đừng hắt hủi nó. Em muốn về như một lần chưa đi.

-Anh sẵn sàng đón em với hai cánh tay mở thật rộng. Em nói em lỡ dại đi hoang thì chính anh mới là kẻ đi hoang mà em chưa một lần hạch hỏi. Anh không trong sạch thì làm sao có thể kết tội người khác không trong sạch. Em nhắc đến người đàn bà ngoại tình trong kinh thánh, những người đuổi theo ném đá lên đầu lên người bà ta ai dám vỗ ngực ta là kẻ không vướng mắc tội như Chúa phán bảo họ vậy. Nhà này trước và sau vẫn là nhà của em. Cửa ra vào này từ bây đến giờ vẫn là cửa ra vào in dấu chân em. Và trái tim anh nữa, trong trái tim đó vẫn có hình bóng em ngự trị. Vậy, em cứ về nếu em muốn về.

Hảo ghi siết thân thể Bằng và môi Hảo bầu chặt môi Bằng tưởng như không thể dứt ra được. Hảo đã khóc vui trong nỗi sung sướng suốt đêm đó nằm cạnh bên chồng. Nửa đêm, Hảo nhận ra Bằng đè lên bụng mình. Bụng mình ở phần dưới hình như có vật lạ thúc đâm. Hảo bỗng co rút người sau những lần thúc đâm nhồi nhắc đó, và Hảo chẳng còn biết gì nữa ngoài cái quặn quai.